

SOCIETY. NATIONAL IDENTITY. PERSONALITY. HAPPINESS.

MAKSYMENKO Serhii

In Happiness And Contemporary Society : Conference Proceedings Volume (Lviv, March, 20-21, 2020). Lviv: SPOLOM, 2020. P. 154-157.

ISBN 978-966-919-593-7

СУСПІЛЬСТВО. НАЦІОНАЛЬНА ІДЕНТИЧНІСТЬ. ОСОБИСТІТЬ. ЩАСТЯ.

МАКСИМЕНКО Сергій

// Щастя та сучасне суспільство : збірник матеріалів міжнародної наукової конференції (Львів, 20-21 березня 2020 р.). – Львів: СПОЛОМ, 2020. – С. 154-157.

ISBN 978-966-919-593-7

MAKSYMENKO Serhii

Doctor of Psychological Sciences, Professor, Academician of NAES of Ukraine
Director of G.S. Kostyuk Institute of Psychology of NAES of Ukraine
(Kyiv, Ukraine)

SOCIETY. NATIONAL IDENTITY. PERSONALITY. HAPPINESS.

МАКСИМЕНКО Сергій

доктор психологічних наук, професор, академік НАПН України,
Директор Інституту психології Г.С. Костюка НАПН України (Київ, Україна)
**СУСПІЛЬСТВО. НАЦІОНАЛЬНА ІДЕНТИЧНІСТЬ. ОСОБИСТІСТЬ.
ЩАСТЯ.**

In this paper happiness is described as a dynamic process that correlates with self-development, self-becoming and self-accomplishment of a personality. Correlation between happiness and national identity, as well as correlation between happiness and values are clarified.

Роздуми про суспільство, національну ідентичність особистості.

Механізми впливу і формування особистості: юридичні, психологічні та соціальні координати та вектори. Мова поєднана з народом створює держава. Моє розуміння особистості в генетичному вимірі та власних постулатах.

Особистість розглядається в розвитку та динаміці. Вона має свої витoki, свій початок і є продуктом того переливання нужди в одну істоту двох людей, які люблять один одного. В цьому контексті, продовженням роду є особистості, від кого і від чого залежить краса, природна здатність, духовна делікатність особистості. Варто дати визначення, особистості – вона є формою існування психіки, як цілісності, яка здатна до саморозвитку, свідомої предметної діяльності, самовизначення і самоздійснення і має свій унікальний, неповторний світ.

В цьому унікальному, неповторному світі відображаються всі: генотипічні, природні, анатомо-фізіологічні задатки, якості і властивості особистості її вищі психічні функції пари людей. Так створюється «зачароване коло», харизма, яка має характерологічні особливості від батьків особистості. Прояви цієї неповторної індивідуальності, яка народжується і з'являється на світі є особистістю. В такому контексті правомірно говорити, що все треба формувати, вчити любити з дитинства і привласнювати різні здібності. Формувати мовно-етнічну ідентичність, як складову держави. Тут і відбувається відтворюється непохитно резистентна властивість народженої істоти, яка в соціальному аспекті існує вічно; як особистість. Це і є національна ідентичність та національність.

Утворюються природні переплетіння: архетипу, задатків, природних здатностей, які можуть бути здійснені в процесі життя і діяльності. В цьому зв'язку хотілося б сказати, що вся ця різноманітність красива, заземлена, природна, духовна, соціальна і біологічна дають підстави для визначення особистості.

Особистість визначається, як свідомий індивід, що займає певне місце в суспільстві, виконує певну роль чи функцію. Як соціокультурна властивість

людини, на базі її природної організації з притаманними їй вищими психічними функціями і певними особливостями. Варто сказати, що індивідуальністю народжуються, а особистістю стають. Культур багато, а культурних людей нажалю мало. І в цьому зв'язку розглядаються проблеми понятійних, семантичних, практичних структур особистості. Коли ми розглядаємо особистість, як належну до того чи іншого етносу національності, постає питання що таке національність. Що таке етнос? Це проста річ. Історія особистості це і є нація – основна ідентичність та національність.

Саме в культурі, історії особистості, як у краплі роси висвічуються і архетип, і природні, і соціальні, і суспільні особливості. В ньому повторюється географічне середовище в якому знаходяться особистості. І в силу соціальних обставин воно привласнює все геополітичне, культурне і природне середовище, на що вказує поява талантів в художньому, культурному та в науковому смислах. А саме ранні здібності: мистецькі, художні, технічні, естетичні, природна обдарованість, яка полягає в духовно-доброзичливому ставленні до природи, до культури і саме головне до інших людей, оскільки природа найбільш досконалий, вічний конструкт. Люди на землі з'являються, проходять екскурсійний шлях, спостерігаючи, відтворюючи в своїх пошуках культурні надбання власної національної ідентичності.

В пошуках сенсу життя за тими чи іншими механізмами та атрибутивним ознаками тих чи інших цінностей. Все проходить, оскільки біологічно людська організація зникає так за днем проходить день, так за днем настає ніч, але за соціально-біологічним вектором скінченності особистості немає меж. Вічність полягає в тому, що в особистості залишається привласнена культура та залишається її слово. А слово – це духовність, це по суті ідеологія, світогляд, прапор, та батьківщина, що заковані часом у слові. Кожен жест залишається закарбованим в моментіплинності часу. Так само слово будучи буттям, що запліднене думкою, створює ядро національної ідентичності та світогляду. І в цьому світогляді слово – духовною зброєю, сильнішою ніж атомні установки, чи ядерні боєголовки. Слово не є фізичною складовою життя, його ніхто не захопить, не з'їсть, не знищить. Лише плагіатство може захопити відчужений продукт, який закарбований у писемності. Тому тут близько змикаються особистісні властивості і національні особливості.

Слово виступає зброєю у тому розумінні, що й у великих поетів, прозаїків: «Сово - наріжний камінь, який дає основу побудови духовних, моральних, етичних і глибоко-несхоплених властивостей особистості, що конституують, багатство країни, інтелект, її переконаність, духовність, незламність, вольові якості, які засвідчують прагнення до свободи, рівності та справедливості». Виходячи з вище сказаного, в цьому і є постулат щастя особистості, яка відстоює ті чи інші речі, про які йшлося раніше. Тільки в свободі власності може з'явитися повна свобода, але тільки в свободі може реалізуватися власність. Там де зв'язується власність і влада – ніколи не буде свободи. Тому що це ярмо, яке міцно сковує владу і власність. Коли власність дає можливість досягти влади, а влада дає можливість зробити найбільше благо подвоєння або навіть потроєння власності. І ось тут вплітається нужда, яка своїм біологічним вектором при владі повертається до владної особистості як до світила що провокує надмірне збагачення особистості

матеріально, а духовність є рабським виконавцем. В цьому аспекті людина позбавляється покарання не тому що вона заслужила цього, а тому що вона є тою, яка імітує закони, що позбавляють відповідальності. І лідерів, і творчих особистостей треба проектувати, моделювати, створювати і формувати. Зростання особистості починається з любові до природи, до іншої людини.

Тому в силу вступає різновекторність за допомогою якої природа олюднена, а людина опредметнена, сходиться в певній точці і ставить крапку замикаючи коло і природного і соціального, і людського, і сімейного, і особистісного, і державного, і саме головне воно пронизано доцільністю національної ідеї: ідея рівності, ідея національної свободи. Ідея яка іде до освітлення дороги всякому, хто йде по цьому шляху. І це освітлення це і є просвіта, навчання, виховання, інститути які підказують ті соціальні, дидактичні навчальні та інші технології для того, щоб особистість відбулася. Щоб вона здійснювалася. Тому, тут варто сказати, що першим є любов, другим – створення власних духовних ліній, третім є те, що породжує смисли сприйняття власної історії, відбудову себе, побудову особистістю свого внутрішнього світу, конструювання його, щоб самоздійснитися. Можна додати, що самі по собі еволюціонуючий суспільний лад і наукові й інші технологічні засоби, ІТ-технології, Digital технології, які дають можливість перетворити знання, надбання і компетентності, професіоналізм який перетворюється в продукт, що не має товарної форми. Який дасть можливість і рухатися державі у правильному напрямку.

Компетентності, як мої притаманні надбання не пов'язані ні з сировинними, ні з іншими традиційними відтворювачами надбань які спрямовані на особистісні реалії. Цей вектор надбань особистості має непересічну значущість для відтворення багатства держави в певних умовах. Це те, що буде надбанням нації. Так і будуть спрацьовувати закони капіталістичного напрямку господарювання, які були закладені ще раніше. Гроші-товар -гроші. А коли не має товару, який приносить гроші, тоді це збочення в цьому конструкті економічного ринку. Ось цей момент, який дає підстави говорити про те, що тільки через креативність, вміння зробити власний розум у сполученні із само здійсненням з цим моментом світоглядного(любові, напругою вольових зусиль для досягнення цілей робить тебе щасливим, багатим, цілеспрямованим. Створювати державу доцільною і необхідною для того, щоб ти смоздійснювався. І тому, ясна річ, що там де власність – там гроші, а там де влада-там там великі гроші. Там де великі гроші, там велика влада. А чи вона корисна? Велика влада, там де має бути морально-етичний світогляд. Він задає святу річ, яка заставляє допомагати іншим, вимушує особистість лідера здійснювати те, що потрібно іншим людям. Потрібно антиципація майбутньої дійсності з точки зору як би хотілося тобі комфортно прожити життя. Як би хотілося, щоб твої діти прожили? Так має створюватись і суспільний лад, і культура. Так відтворюються взірці, з давніх часів, коли олігархи не тільки були багаті власністю, але вони були здатні вміти розпоряджатися, розподіляти блага. Тому щоб воно виступало великою спорідненою людиною. Як це вміщує в своїй основі проблему щасливого існування? Щастя є важливим явищем діяльнісного опосередкування особистісного розвитку. Щастя як еталон мрії творить у людині добро, величність і радість.

Носієм щастя виступає тільки особистість. Я не погоджуюсь із твердженням про те, що існує всезагальне щастя як загальна задоволеність тим чи іншим устроєм, тим чи іншим екологічним станом, тими чи іншими соціальними інституціями. Щастя – це те, що належить кожній окремій людині. Тому, коли ми говоримо про щастя і сучасне суспільство, то маємо говорити про чинники, які складають щастя окремої особи, які еволюціонують і які сприяють добробуту, задоволенню, відчуттю, що ти потрібен цьому суспільству і робиш свій внесок у це суспільство. Для щастя потрібно чотири компоненти: фізичне здоров'я, інтелектуальний потенціал, злагода з самим собою та іншими і культурно історична концепція суспільства, в якому ти живеш. Сутність цивілізаційних процесів зазнає трансформації, проходить різні етапи: від адміністративно-командної системи до особистісно-розвивальної як в державному управлінні, так і в освіті та сфері медицини. Від особистісно-розвивальної, на мою думку, треба переходити до генетико-креативної системи висвітлення усіх процесів та крізь її призму конструювати зміст освіти і науки. В основі культурних цінностей має бути увага до потенцій, задатків дитини, які можуть бути здійсненні. Тоді система освіти, зокрема, медичної та психологічної освіти, буде працювати на основі синхронізації з специфікою особистості та з врахуванням генетичних підвалин окремої людини, що сприятиме розвитку особистості. Помилки не потрібно критикувати і засуджувати. Помилка – це наріжний камінь розвитку особистості, необхідний для того, щоб особистість зростала і творила. Помилка, відтак, є необхідною для щастя особистості, адже коли людина помиляється, то починає виправлятися, вдосконалюватися, зростати, розкривати свою креативність, відкривати себе – і в цьому процесі полягає її щастя. Згадаймо приклади помилок Ілона Маска чи невдачі Джека Ма, який 17 разів вступав у Гарвард. Тому важливо, щоб діти помилялися більше і їх не карали і не принижували за це. Потрібно розкріпачити особистість. За помилкою слідує вдосконалення та віднайдення правильного рішення. Щастя тісно пов'язане з помилкою. Адже відкриття того, що тобі подобається, чим ти задоволений, радість від усвідомлення свого вдосконалення і своїх досягнень, які народилися внаслідок помилок, задоволення самим собою – усе це складає щастя людини. Щастя – не в стабільності, не в статиці. Щастя – в динаміці, у саморозвитку. Тож для щастя дуже важливо залишатися самим собою, творити добро та любити ближнього.